תפארת שלמה — מצורע

זאת תהיה תורת המצורע כו' והובא אל הכהן. יל"ד הול"ל ובא אל הכהן כי מעצמו יבא אל הכהן לטהרתו. אך הנה כתיב ישלח דברו וירפאם וימלט משחיתותם. ר"ל כי אמנם כל מחלה וכל נגע אשר בעולם הנה עיקר רפואתו בתורה אשר הוא דבר ה' ובדבר ה' שמים נעשו וכל העולם נברא בתורה לכן שורש הרפואה הוא ג"כ בתורה. והנה הצדיק העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה ונהנים ממנו כו' הוא הרופא נאמן ע"י התורה אשר יצאו מפיו ופרי צדיק לחיים. ועד"ז אמה"כ זאת תהי' תורת המצורע ביום טהרתו ר"ל יום טהרתו הוא בהתורה וממנה רפואה תעלה לכל מחלה ולכל נגע צרעת ולזה צריך אל הכהן הוא הצדיק הדור שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו והוא הנקרא כהן ממשיך החסדי' בעולם ועל כזה אמרו בגמ' מובטח אני בו שיהי' מורה הוראה בישראל מאי רבותא בזה שיהי' מורה הלכה מש"ע. אך הכוונה שיהיה מורה דרך הקודש לעמו בני ישראל להמשיך עליהם שפע קדושה וברכה וטובות העליונים הוא המורה הוראה בישראל כמ"ש להורות ביום הטמא וביום הטהור. פי' זה הנקרא מורה הוראה אשר ע"י תורתו שמורה ביום הטמא מגיע את האד' ליו' הטהור להטהר לפני ה'. וכמו שידענו זה מצדיקי הדור שלפנינו שע"י תורתם המשיכו השפעות טובות ורפואה בעוה"ז וכן הדבור יקר של הצדיק בד"ת מרפא מיד והש"י שולח דברי תורה בפיו לרפאות תעלה לכל הצריך לו. כנודע זה המעשה מהרב הקדוש איש היהודי זלה"ה מפרשיסעחי שהי' בעירו בית כזה אשר לא טהור ופעם גברה עליהם המחלה מאד ר"ל ויבואו ויצעקו אליו. אז נפל ד"ת בפיו ברמזים וגימטריאות ואחר תומו ד"ת הלזה שאל אם הגימטריאות נכונים עליהם בחשבונם אז נתרפאו ויהי כן. וזהו שאמה"כ ישלח דברו וירפא' ישלח דברו להצדיק וירפאם. וז"ש זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו כי טהרתו תלוי בתור'. ו הובא אל הכהן. פי' הובא הדבו' אל הצדיק אשר ע"י הדבור שלו בד"ת מרפא לנפש בנ"י ויטהרו כנ"ל. והבן:

א"י זאת תהי' תורת המצורע כו' ויצא הכהן אל מחוץ למחנה כו'. הנ"ל ברמז הענין מחוץ למחנה דהנה תוך המחנה ישראל הוא מדור השכינה והקדוש'. ומחוץ למחנה הוא מדור החיצונים סביב רשעי' יתהלכון. והנה מבואר בספרים כי לפעמים צריך הצדיק לירד ממקומו למדור החיצונים כדי ללקט משם אורות הוא העלאת הניצ"ק מתוך הסט"א כמבואר סוד הענין בהאר"י ז"ל בסוד נפילת אפים. והנה עד"ז היה כל ענין המצורע בדד ישב מחוץ למחנה להתבודד עם ה' שמה וטמא טמא יקרא לכאורה קשה לשון יקרא במקום זה כי הקריאה שייך כשאדם קורא לחבירו לבא אליו וכדומה אבל כאן משמעות הכ' שהקריאה היא להיפך להתרחק ממנו בטומאתו. אכן כאן נ"ל כמ"ש ניחא שגם כאן הכוונה טמא טמא יקרא שקורא לסט"א הם הניצ"ק אשר שם לאספם ולהעלותם מתוך טומאתם מן החיצונים. וזהו ענין סוד פרה אדומה המבואר בהאר"י ז"ל שגם היא נעשית מחוץ למחנה ע"ד סוד הנ"ל והוא לטהר טמאים ולטמא טהורים כי כן הוא היורד למקום הטנופת מתטנפים כליו. כמו שמבואר בספרים אצל א"א ע"ה כשהקריב לבא מצרימה אמר הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את וכן הי' ענין יוסף הצדיק במצרים ע"י ירידתו לתוך מדור הקליפו' כנ"ל. וזה ג"כ ענין סוד פרים הנשרפים מחוץ למחנה כיל"ח. והבן. וז"ש בפרה אדומה והזה על האהל ועל הכלים ועל הנפשות אשר היו שם מה ענין נפשות לכאן. אכן הוא מרומז על סוד שבירת הכלים וזהו תיקון הנפשות העשוקות אשר היו שם. ועד"ז הוא שאמה"כ זאת תהי' תורת המצורע המוציא הרע תורת המצורע הוא להעלות ניה"ק ביום טהרתו והובא אל הכהן כנ"ל. והבן:

א"י זאת תהיה תורת המצורע כו' ויצא הכהן אל מחוץ למחנה והנה נרפא נגע צרעת מן הצרוע. הנראה לבאר עפמ"ש בפ' ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה. רמז לשכינה הקדושה אשר בזמן הגלות הדומה ללילה הוא מעלה את הנשמות כיל"ח שיש רפ"ח ניצ"ק שנפלו לקליפות. וזהו ותתן טר"ף עולה רפ"ח עה"כ כמנין טר"ף והיא מעלת אותם למקור הקדושה. וידוע כי גם ע"י הצדיק הדור יש עלי' לנשמו' הנדחים דמעת העשוקים אשר נדחו לחוץ ולא זכו בחייה' לבא אל הצדיק לתקנם. גם להם יכול לגמור התיקון ע"י הצדיק כמ"ש טר"ף נתן ליראיו שנתן הכח ליראיו לתקן הרפ"ח ניצ"ק כנ"ל. ובזה בארנו מאמר הגמרא במס' עירובין דף מ"ה ע"א. תרא א"ר יהודה מעשה בר' טרפון שהי' מהלך בדרך וחשיכה לו ולן חוץ לעיר לשחרית מצאוהו רועי בקר אמרו לו הרי העיר לפניך הכנם נכנס וישב בבהמ"ד ודרש כל היום כולו. ולכאורה תמוה מה שייכות להדרשה שדרש כל היום מפני שלן עתה חוץ לעיר הלא גם בלתי זאת הי' יכול לדרוש בכל עת שירצה. אך הרמז על הנ"ל כי כאשר ראה כי אירע לו כזאת ללין בליל ש"ק חוץ לעיר בלתי ידיעתו שהי' סמוך לעיר אז הבין בדעתו כי לא לחנם אירע לו כזאת רק משמים עכבוהו כדי להעלו' הניצ"ק אשר נדחו חון לעיר כאשר שמו מוכיח עליו ר' טרפו"ן אותיות טר"ף רמז לרפ"ח ניצ"ק ונו"ן רמז לעול' הבינה. ובפרט בליל שבת אשר הי' מנהגם של הקדמונים ללכת לשדה לקבל שבת כמ"ש לכה דודי נצא השדה. לכן גם עתה בקבלת שבת אנומהפכי' לצד המערב בשעה שאומרים בואי בשלום הוא ג"כ לקבץ הנדחים מבחוץ לבא לתיקונם הראוי ע"י הצדיק כמ"ש ויעל אברם ממצרים. פי' שהעלה הניצ"ק שנפלו למצרים ערוות הארץ וההכרח הי' שבא אברהם שמה כדי להעלותם. וגם מה שירד יעקב ובניו למצרים כמ"ש אל תירא מרדה מצרימה כו' ואנכי אעלך גם עלה. פי' שיתעלו עמך גם הנדחים שם. חוץ מיצחק אבינו שהי' עולה תמימה ולא הי' ראוי לירד למצרים לכן נאמר בו גור בארץ הזאת כו' שהי' יושב בביתו וקבץ כל הנדחים. ולזה כאשר הבין ר"ט זאת ישב ודרש כל היום כולו כי ע"י תורתו הי' בכחו להעלו"כל הנשמו' מעומק הקליפות. כמ"ש דרוש דרש משה והנה שורף. פי' ע"י דרשתו בתורה שרף הסט"א על ידי הלימוד בקדוש'. וז"ש יוצר אור ובורא חשך ע"י האור התור' ממיל' נדחה החשך כמ"ש בגמ' חולין חיישינן שמא הבריא. פי' נדחה לחוץ כן נדחה הסט"א מפני הקדושה והעלה הניצ"ק למעלה. וזה הענין הי' ג"כ במצורע שנאמר בדד ישב חוץ למחנה וטמא טמא יקרא. שציוותה התורה לישב שם בדד וישכיל בדעתו כי לא לחנם הוא זאת רק כדי להעלות בתשובתו הנכונה גם שאר הנדחים דמעת העשוקים. וזה לשון יקרא אסיפה עמו להעלותם יחד. וז"פ תורת המצורע מוציארע. וז"ש ויצא הכהן מחוץ למחנה. כהן הוא הצדיק עובד ה' אשר בכחו לקבץ הנדחים כאשר יצא מחוץ למחנה כנ"ל. לכן גם ביו"כ כתיב ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא את דמם לכפר בקדש יוציא מחוץ למחנה. וגם מעשה פרה אדומה הי' בהר הזיתים מחוץ למחנה רמז על הנ"ל לתקן נשמות הנדחים לחוץ להעלותם אל הקדושה כנ"ל:

א"י זאת תהיה תורת המצורע . ותרגום אונקלום דא תהא אורייתא דסגירא. הנראה לרמז בזה כי בא להורות לנו שאם יבא ויעלה ויגיע לאיזה מעלה ומדריגה ע"י לימודו התורה לשמה ועבודתו התמימה לשמה לבל יצעק וירום בחוץ קולו לגלות צדקתו ולהשמיע תוכחתו ברבים רק ישב בדד וידום

סגור ומסוגר כי נטל עליו. והיושב בסתר הוא עליון במעל' וזהו זאת תהי' תורת המצורע הוא המוציא רע מנפשו ע"י לימודו ומכנים הטוב בלבו ואמר התרגום תורת המוציא הרע הזה הוא אורייתא דסגירא לישב סגור ומסוגר ביום טהרתו אז והובא אל הכהן לעילא:

והובא אל הכהן. כבר בארנו בפי' הפ' ועתה הנה צעקת בנ"י באה אלי כו'. כי באמת אשר משרע"ה הוא הנולד בבחי' גואל להוציא בנ"י ממצרים והוא הי' ברחמנות על בנ"י כמ"ש וירא בסבלותם אך מפני דתן ואבירם שפגמו במה שאמרו מלשינות לפני פרעה ועי"ז בא משרע"ה להקפדה באמרו אכן נודע הדבר ונסתר במדין ובכוש קרוב לשמונים שנה עד שנגלה אליו הקב"ה בסנה ואמר לו ראה ראיתי את עני עמי במצרים ואז נתעורר רחמיו של משרע"ה עליהם ועמד בתפלה לפני הקב"ה ועי"ז העלה עמו כל התפלות של בנ"י שצעקו זה שמונים שנה מעבודת הפרך. וזה ג"כ הפי' ואת תהי' תורת המצורע מוציא רע אשר כל תפלותיו ותורתו ועבודתו נשאר למטה. והובא אל הכהן הוא הצדיק והעלה אותם לרצון למעלה כנ"ל: וראה הכהן ביום השביעי. הנראה לבאר עפ"י מ"ש ואזמין בה השתא עתיקא קדישא. לרמז על יום השבת שנתעורר עולם הרחמים זקן מלא רחמים. כמ"ש ביום השבת יפתח וזה ואזמין בה השתא ביום השבת עתיקא קדישא. וכאשר מתעורר זה העולם מתעורר ממילא רחמים וחסדים גדולים על בנ"י ולא יאונה להם שום דבר רע ח"ו. וז"ש התרגום על הפ' צרעת נושנת היא סגירות עתיקא היא. פי' שנסגר ממנו עולם עתיקא. וז"ש וראה הכהן ביום השביעי רמז לשבת קודש כאשר בא אל הצדיק אז פותח לו עולם עתיקא כנ"ל שהי' סגור בששת ימי המעשה וביום השבת יפתח וביום החדש יפתח ואז נצמח לו ממילא הישועה והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: וזהו ההבטחה בפ' בחקותי ואכלתם ישן נושן תרגום אונקלום עתיקא דעתיק. שיהי' אז כולו שבת ויהיו כל הסעודות בחי' עתיקא קדישא:

ויצא הכהן אל מחוץ למחנה והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע. לכאורה יל"ד מן הצרוע הוא מיותר. אכן יבואר עפ"י מ"ש במס' עירובין מעשה בר' טרפון שהלך בדרך וחשכה לו ולן חוץ לעיר וכו' ודרש כל היום כולו. כי מה' מצעדי גבר כוננו ודרכו יחפץ כי לא לחנם נשאר ר"ט חוץ לעיר כל הלילה. כי הנה ידוע מהאר"י ז"ל כי אין קץ ואין שיעור לנשמות וני"ק המפוזרים בעולם בדצמ"ח והנה כאשר ר"ע לן חוץ לעיר העלה עמו ניה"ק שהיו במקו' ההוא והם. שסייעו אותו לדרוש לכן ר"ט הי' עמהם כל השבת ההוא כי לו נכון להעלותם כי ר"ט הי' כהן כדאי' בגמ'. וזה הרמוז בשמו טרפו"ן שהעלה את הטר"ף הם הרפ"ח ניצוצין לנו"ן ולכך נשאר לו חוץ לעיר כדי להעלותם. וכן נאמר בבני אהרן וישאום בכתנות' אל מחוץ למחנה כי השני הקדושים הללו יעלו עמהם כל הנפשות הנדחים אשר מחוץ למחנה וכן בכאן הנה המצורע הזה הי' מחוץ למחנה תחת הסט"א והטומא' והוא וכל תורתו ולימודו ולא הי' יכול לעלות למעלה ולכך ויצא הכהן אליו אל מחוץ למחנה להעלותו עם כל תורתו. ואז נאמר זאת תהי' תורת המצורע כי נתנל' תורתו ביום טהרתו כמ"ש והעמידו הכהן לפני ה'. וז"ש והעמיד הכהן את האיש המטהר ואותם לפני ה' ואותם פי' אותיות הלימוד שלו כנ"ל. וזה גם כן נרפא נגע הצרעת מן הצרוע. ר"ל ע"י המצורע הזה שגרם לכהן לצאת אליו ולהעלות הני"ק ממילא יבוא רפואה וטובה להיות נרפא מאליו:

ועפר אחר יקח וטח את הבית. הנה מבואר בספרים כי נגעי הבית האמור בזה רמוז ג"כ על הבית הגדול והקדוש שנחרב בעוה"ר שתי פעמים וכן נאמר ב"פ כי פשה הנגע בביתושב הכהן ובא הכהן. והנה כן יש לרמז בזה במה שאמר הכתוב ועפר אחר יקח וטח את הבית ע"ד שמצינו בנחום איש גם זו דהביא עפרא ואמרו מעפרא דא"א הוא ובעפר ההוא כבש כל המלחמות הרמז על בחי' אברהם שאמר ואנכי עפר ואפר בזה כבש כל החיצוני' וכן כאן נאמר כי לצורך בנין ביהמ"ק צריך ענווה יתירה וקדושה מעלה וזה ועפר אחר יקח ענוה יתירה וטח את הבית בב"א. וכזה אמרתי בפי' הפ' הנה נא הואלתי לדבר ואנכי עפר ואפר כי זהו דרכי התפלה להיות בבחי' ענוה עפר ואפר הם ב' בחי'. עפר הוא השפלות כמ"ש ונפשי כעפר לכל תהי'. ואפר הוא בחי' מס"נ להיות נעשה אפר על קדושת שמו כמו א"א באור כשדים. ובזה פרשתי במגלת איכה. בני ציון היקרים המסולאים מפז ומפנינים איכה נחשבו לכלי חרס. פי' בני ציון הם הצדיקי' המצויני' והם מסולאים מפז ומפנינים. ובמחשבתם הם שפלי' ונבזים בעיניהם כנבלי חרס. הם מעשי ידי יוצר. הם מעוררים חסדי הבורא הוא מעשה יוצר. גם מה שהם גוזרים הקב"ה מקיים וז"פ מעשה ידי יוצר. והבן:

ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה וכו'. הנ"ל לרמז בזה על אותן הצדיקים שמסרו נפשם על ק"ה. וז"פ ואשה הוא הנפש אשר יזוב זוב דמה ימים רבים שנשפך דמה ויזוב ימים רבים. הוא כמו שאמר ר"ע כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה כו' כי בשעה הזאת כשנהרג על קדושת השם נתקבצו כל ימיו כאחד לעלות עמם לשמים כי כולם היו להם עלי' בעת הזאת. וז"פ כל ימי באו לי עתה כי הייתי אך מצטער על פסוק זה לקדש שמו ברבים. וזה הוא נחשב כאלו נהרג ימים רבים כי בכל יום ויום הי' מוכן למס"נ כמו עתה שנתקיים בידו. ועוד יש לפרש ימים רבים הוא כי המס"נ הזה הוא למשמרת לימים רבים לתיקון הדורו' שהיו אחריהם ולקיום בנ"י בהגלות כהיום הזה כמבו' בהאר"י ז"ל. והוא המבואר בזוה"ק כי צעקת ר"י כה"ג על מיתת רשב"ג עומדת לעד עד ביאת המשיח. ונשמע קולו בבואו אל הקודש כל הימים לכפר על בנ"י באורך גלותם. ולכך הנה זה הי' על ידו כאשר הוא הי' האחרון שבכהנים הגדולים ומסירת נפשו הי' עומדת לישראל בזמן הגלות הרב הזה. וזהו הפי' כי יזוב זוב דמה ימים רבים. על ימים רבים זוב דמה עומדת כי קדושה הראשונה קדשה לשעתה וקדשה לע"ל ושורש קדושה הוא מס"נ ונקדשתי בתוך בנ"י. והמס"נ של עשרה הרוגי מלכות הי' התיקון לשעתה ולעתיד לבא על ימים רבים כנ"ל. וזה בלא עת נדתה שלא מת בעתו כי לא בחטאו מת. ולשון נדתה הוא כמ"ש מנדיכם למען שמי וכו'. ומסיים הכתוב וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר. וספר' לשון ספירה לשון זהירות כמ"ש צדקתם תצהיר כאור שבעת הימים שהוא התיקון לשבעת ימי הבנין. ואחר תטהר הוא להעלות ניה"ק מבחי' אחר להעלות מ"נ למלכות להושיבה אל מכונה לתקן טולם במלכות שדי במהרה בימינו אמן:

א"י ואשה כי יזוב זוב דמה כו' וספרה לה שבעת ימים ואחר תטהר. הנראה לרמז ע"ד הכתוב ירושלים כנדה היתה. כי הנה בעוה"ר זה ימים רבים בגלות בלא עת גאולתה. ואמה"כ וספרה לה שבעת ימים הם שבעה נקיים להיות נקי מכל חטא ולשוב בתשובה שלימה עלה עבר ובזה ואחר תטהר. כי זהו התרופה לקרב הגאולה כמ"ש ואחר תשובו והייתם נקיים מה' ומישראל. כי זהו העבדו' בגלות לבער בחי' אלקים אחרים הנקראים אל אחר ולעקור הקוצים מן הכרם. וז"פ ואחר תטהר כמ"ש ואחר תשובו כי תוציא מהם כל הני"ק וזה תשובו את האחר כי תשובו הכל אל אחוזתו בקדושה והייתם נקיים מה' ומישראל. וזה יהי' ע"י וספרה לה שבעת ימים יומין ידיען ובשבת תטהר כידוע. והבן: פרשת אחרי